

Úvod

Celý rok 2007 jsem měl pocit, jakoby nás osud chtěl vyzkoušet jak umíme v našem klubu odolávat jeho nepřízni, a zda jsme schopni překonávat problémy, které chvílemi vypadají jako nepřekonatelné. Už zájezd na Beatleweek nám naznačil, že to nebudeme mít v roce 2007 jednoduché a do poslední chvíle nebylo zcela jasné, zda se uskuteční. Dnes už můžeme říci, ano, zvládli jsme to, ale cosi mi napovídalo, že tím problémy nekončí. Už počátkem roku jsem začal pracovat na přípravě našeho 14. setkání, o kterém jsem věděl, že už nemůže být v prostorách KD Opatov, kde jsme tyto akce 13 let s úspěchem pořádali.

A dobře jsem učinil. Rozhodnutí nových mocipánů obvodu Jižního města totiž bylo nezvratné a jasné. KD Opatov se ruší. Že to bylo nerozumné a pro občany tohoto obvodu negativní řešení, bylo každému zainteresovanému člověku jasné, a pro aktivity našeho klubu potažmo velmi nepříjemné. Tedy stáli jsme před rozhodnutím, do jakých prostor svou největší akci přesunout, a kde letos setkání uspořádat. A nové problémy jsou tu znovu a není jich málo.

Všichni pohodlně seděli a místa bylo až, až!

Nahradit Opatov nebylo lehké

Najít náhradní prostory za oblíbený kulturáček se může zdát snadné, ale jen do chvíle, než poznáte všechny aspekty takového výběru. Sálů je po Praze a okolí možná víc než dost, ale jen málo z nich vyhoví potřebám našeho beatlesáckého setkání, na které musíme z ekonomických důvodů přilákat co největší počet návštěvníků. Zásadní podmínkou k výběru sálu však stále zů-

stává výše jeho nájmu, velikost prostorů a jejich vhodnost pro druh takové kulturní akce. Třetím důležitým aspektem výběru je i jeho umístění v metropoli a s tím spojená dopravní obslužnost i v pozdních večerních hodinách. Poslední, čtvrtá podmínka, která také nesnese žádnou toleranci a změnu, je datum konání akce, které musí být především v pátek, či sobotu. Neméně důležitý je i ten týden v prosinci, který je nejbližší výročí data úmrtí Johna Lennona. Právě na těchto posledních podmínkách ztroskotalo mé jednání o sál Lucerna baru v centru Prahy, který by byl pro naši akci po všech stránkách naprosto ideální. Dokonce se mi podařilo s jeho vedením vyjednat i snížený nájem, ale? Ale bohužel byl k dispozici všechny dny v týdnu kromě pátků a sobot, kdy zde mají svou letitou aktivitu (páteční a sobotní diskotéky), kterou nelze přesunout. A tak můj sen se rozplynul po 15 minutách jednání. Následovala prohlídka a jednání přibližně s pěti dalšími středisky v centru Prahy, která jsem nemohl akceptovat z důvodů vysokého nájmu, či malých prostor a ještě jednou jsem narazil na nemožnost páteční realizace. Ještě v půli léta vypadala situace se zajištěním sálu velmi špatně. S posledním návrhem přišla bývalá vedoucí opatovského kulturáčku, paní Řeháková, která nabídla za velmi výhodných podmínek sál „Chmelnice“, v minulosti veleznámého rockového střediska na Žižkově. Dalo by se říci, že tento sál by svou velikostí odpovídal Opatovu, také nabízel prakticky minimální nájem a jakýkoli termín. Měl však mnoho zásadních nevýhod. V sále i ostatních prostorách bylo absolutně nekulturní prostředí, které hraničilo s dobrou hygienou a kulturou pobytu v něm jako takovém. Tedy stručně řečeno, naprosto zdevastovaný sál, plný špíny, který bychom nejméně 14 dní museli dávat sami dohromady, nehledě na jeho umístění mimo centrum a ještě ke všemu bez jakéhokoli zázemí pro účinkující.

Začínal jsem být už trochu nervózní z negativních výsledků svého snažení a sem tam jsem si na toto téma „poplakal“ před svými známými z branže. Až nápad Pavla Sedláčka na prohlídku sálu v Holešovicích, kde vystupuje se svou kapelou, mě okamžitě zaujal. Neváhal jsem ani minutu a vyrazil do bývalého klubu „Belmondo“ alias do Elektrických podniků, tedy do KD Vltavská na Praze 7. Jednání s vedením a zaměstnanci kulturního domu mě překvapilo svou slušností, otevřeností a zájmem o naši akci. Po prověření několika detailů jsem neváhal ani minutu a nabízenou ruku ke spolupráci jsem přijal. I názory našich klubáků mi byly v tomto rozhodnutí oporou.

Kulturák našťastí nabízel vše, co jsme potřebovali a jedinými vadami na jeho krásu byla jeho nadměrná velikost a o něco vyšší nájem, než byl opatovský. To jsem však po předchozích snahách a jednáních

hodil za hlavu. Dnes jsem rád, že jsem tak učinil. Zmíněné nevýhody si samozřejmě na následné akci svou daň vybraly, ale o tom až níže. Rozhodnutí znělo: Belmondo berem a přípravy se roztočily na plné obrátky.

Kdo a jak nám letos zahrál?

S dramaturgií letošního setkání jsem to měl opět o něco těžší, protože konkrétní jednání s účinkujícími mohlo začít až po vyřešení detailních podmínek nájmu sálu, a to bylo už v době, kdy většina kapel měla termín našeho setkání obsazený jiným vystoupením. Ale pojďme se v těchto řádcích i vzpomínkách vrátit k datu 7. prosince roku 2007. Začali jsme skoro přesně a poměrně zaplněný sál přivítal nám dobře známou pražskou skupinu Bugles, která už několikrát na našich setkáních vystoupila.

The Bugles - Praha

Chlapci patří k onomu revivalu, který nabízí repertoár Brouků z období nejžhavější Beatlemánie, včetně rané hamburské éry. Sympatická na této stále ještě amatérské kapele je její cílevědomá snaha o zlepšení své prezentace, která je pak na jejich vystoupeních rok od roku vidět. Velmi se zlepšila jistota vokálů a snaha o pódiovou show včetně kostýmního vybavení. Bugles do nezvykle velkého sálu nastoupili bez trémy a s chutí, za což se jim dostalo skvělého přijetí. Na parket sice klubáky nevytáhli, ale to zas nebylo tak úplně jejich vinou. Nálada, i když byla v publiku velmi srdečná, se totiž od opatovské značně lišila. Nebyla sevřená davem natěšených lidí a fanynek pod pódiem, jak bylo zvykem na Opatově.

V sále bylo podstatně méně mladých lidí, než bývalo v minulosti zvykem. Přidáme-li obrovskou velikost sálu, která sama o sobě často působí proti rozprouzení dobré zábavy, je jasné, proč byl taneční parket při vystoupení Bugles poloprázdný. Zato vzducholod s nápisem Beatles žijí vzbuzovala údiv, veselí, zájem i nadšení. Tuhle malou novinku jsem si vymyslel právě kvůli velikosti sálu a myslím, že to bylo hezké zpestření (ozval se ve mně bývalý letecký modelář).

Druhá kapela, True Harmony, pro kterou se spíše však hodí výraz vokální skupina, měla být jakýmsi kořením programu a ukázat tvorbu Beatles v trochu odlišné interpretaci. Kapela měla nastoupit už do rozjetého programu a nabídnout uklidnění a odpočinek. Bohužel se tak vlivem vývoje atmosféry nestalo a naopak se ovzduší ještě trochu „ochladilo“. Opět to ale nebyla vina účinkujících.

True Harmony - Praha

Po stránce interpretační operovala skupina vysokou profesionální úrovní svého zpěvu. Vokální aranže beatlesáckých písní byly velmi zajímavé a určitě jsem rád, že tato skupina vystoupila. Slabinou jejich vystoupení však byly české texty písní, které doslova rušily jinak krásný zážitek z beatlesáckých melodií ve vícehlasém provedení. Už sami autoři (Lennon-McCartney) vždy říkali, že zvukomalebnost textů povyšují nad jejich význam, a tak je jasné, že po převodu do češtiny zkonitě v některých skladbách tyto písně ztratily na své účinnosti oproti originálu. Negativem skupiny True Harmony bylo také přetažení délky jejího vystoupení, které jsem zvolil kvůli následujícímu programu - paní Martě Kubišové. Za to tedy plně zodpovídám. Vystoupení paní Marty mi stálo za jakoukoli obět a doufám, že mi účastníci setkání můj dramaturgický zásah prominou.

Paní Marta Kubišová dorazila do šatny účinkujících na minutu přesně a ve výborné náladě. Jako všechny „vipky“ našich setkání byla i ona překvapena výbornou atmosférou i hojnou účastí v sále. Překvapen jsem byl i já, a to paní Martou. Vstřícnost, upřímnost a úžasná schopnost komunikace, bez jakýchkoli hvězdných manýr, mě ujistila, že můj dosavadní, pozitivní, názor na tuto zpěvačku a ženu je správný, a je nutno ho ještě umocnit o velkou dávku osobní úcty i přátelství k této osudem tvrdě zkoušené ženě.

paní Marta Kubišová byla dochvilná a já už klidný

Právě ona je pro mne jasným vzorem morální síly a pevnosti, kterou dokázala, jako jedna z mála, vydržet proti tlaku bolševické mašinérie a obětovat vlastní kariéru pro své osobní názory a postoje. Co je však ještě příjemnější, že ze svého umění zpívat i přes nuceně dlouhou odmlku nic neztratila a její silné charisma z dob největší slávy i po letech září dál jako sluníčko z její milé tváře.

paní Marta září jako sluníčko

Chvilku se povídalo a pak se zpívalo

Rozhovor s paní Martou na pódiu byl velmi příjemný a zajímavý. Nevyhýbala se žádným tématům, upřímně a věcně reagovala na všechny položené otázky. Pak přišlo to nejdůležitější - zpívání. Málokterá česká coververze beatlesácké písničky zní mému uchu tak dobře, jako právě její prezentace Hey Jude. Dokonce ani český text mi zde vůbec nevadil. Dovolují si tvrdit, že letošní host našeho setkání byl srovnatelný zatím s tím nejváženějším hostem našich akcí, Karlem Gottem. Jen pro zajímavost uvedu, že při předběžném jednání s paní Kubišovou ohledně zazpívání zvolené písně Hey Jude na můj dotaz, zda bude zpívat na half playback, který si donese, či bude-li vůbec chtít zpívat živě, odpověděla otázkou: „A ti muzikanti, co tam budou Hey Jude neumějí?“ Reagoval jsem obratem: „Jasně, že umějí, dokonce všichni!“ „Tak o čem je řeč?“ odpověděla paní Kubišová. Zpívám to v G-dur.

Chlapci ze skupiny The Boom během našeho povídání zaujímají místo u nástrojů a na pokyn začínají hrát. Paní Marta nezaváhala ani na okamžik, přesný nástup na mikrofon, ještě přesnější intonace, jakoby

se skupinou vystupovala každý den.

A za chvilku už pod vedením paní Marty zpívají v sále i na pódiu úplně všichni, každý jak umí, vždyť je to závěrečná hymna všech našich setkání. Ale to už paní Marta za obrovského aplausu přidává ještě jeden refrén a její krásné vystoupení končí.

Malá Šatna i přes můj předchozí zákaz se naplňuje lidmi vyžadujícími podpis, nebo se alespoň snaží o získání fotografie s ní. V této fázi se omlouvám všem, na koho se s touto maličkovostí nedostalo, důvod byl jediný, další vystoupení paní Kubišové nešlo ani zrušit ani posunout a čas jejího odjezdu byl na hraně možnosti a tudíž musela urychleně opustit sál. „Snad zas příště“, jsem zaslechl, když mi mávala na rozloučenou.

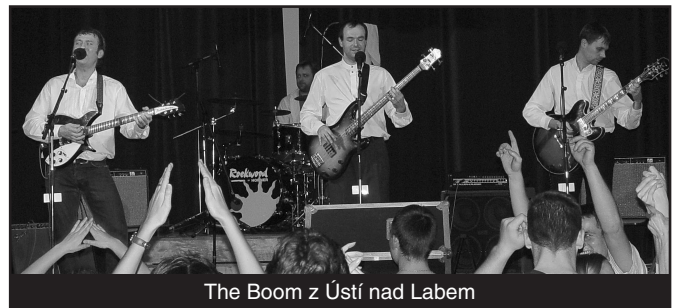

podpisy klubákům

Snad někdy příště...

A to už se hlásí o slovo další skupina, která patří ke stálícím našich setkání a určitě si zaslouží naši pozornost a dík. Její nástup vlastně už předznamenal doprovod paní Marty, a tak jen chvilka mého povídání, aby chlapci připravili, co je nutné a ústecká skupina The Boom startuje své vystoupení ve své základní sestavě, tedy bez velkého orchestru, který známe z Opatova. To však neubírá nic na jejím kvalitním vystoupení, do kterého vybrala repertoár, který přídatné složky prostě nepotřebuje.

The Boom z Ústí nad Labem

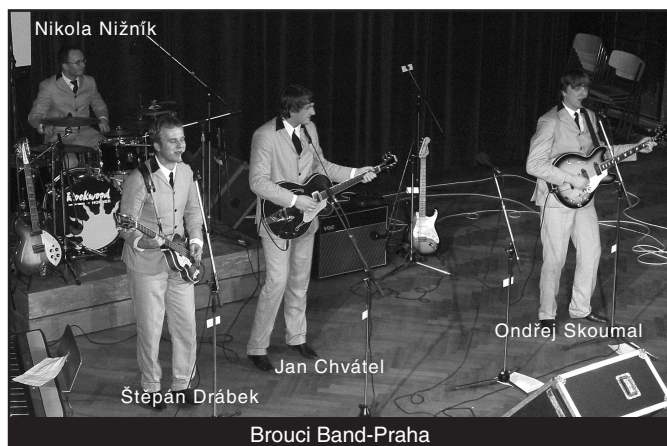
Malým stínem na jejím vystoupení byly krátkodobé problémy se zvukem, které se však brzy vyřešily. Bohužel, oni jediní nestačili řádnou zvukovou zkoušku a pan zvukař je slyšel poprvé v životě. Příští rok to určitě napraví. „Boomáci“ už vytáhli na parket první tance chvilky a atmosféra se konečně začíná dostávat na tu správnou „pracovní“ beatle-teplotu. I na adresu skupiny The Boom musí přijít veřejná omluva za dramaturgický posun, protože museli na můj pokyn také hrát déle v důsledku zdržení poslední skupiny, která k nám jela ze svého předchozího vystoupení. Prostě bylo to všechno, jak se říká na hraně možnosti, a to proto, že jsem program začal dávat dohromady příliš pozdě z důvodů shora uvedených.

Skupina The Boom nechala na pódiu litry potu a všechny své síly ve snaze vyplnit potřebný čas do příjezdu dalších účinkujících. A myslím, že návštěvníci akce je za to řádně odměňovali svým nadšeným aplausem a tanečními kracemi na parketě. O tom, že jsem s příjezdem poslední skupiny potil krev i já vzhledu v šatně s mobilem na uchu je asi zbytečné psát. Ale nakonec vše dobře dopadlo a chodbou se už trousí první část skupiny Brouci, která je letošní třešničkou programu (pominu-li paní Martu Kubišovou). Následuje opět pár minut mého povídání a na pódium vyskakují Brouci.

The Backwards = českoslovenští Brouci

2

I přes to, že chlápci za sebou měli už jedno dlouhé vystoupení a zpočtení úprkem z aut do sálu se vrhli rovnou na pódium, rozdávali úsměvy a sršeli energií. Je zřejmé, že po stránce vokální byli skutečně onoho večera nejkvalitnější skupinou a pódiová show s energií, která z vystoupení doslova stříká, si zaslouží obrovskou pochvalu.

Skupina má své slabůstky, které však zaniknou v době a profesionálně odehraném repertoáru. Nejslabší místo vidím v postavě bubeníka, který přece jenom by mohl být o kousíček lepší, aby byl soubor instrumentálně vyrovnaný.

Tomu se říká „vysmátej pohodář“

Brouci dotahují náš program až do úplného konce, včetně závěrečné děkovačky. Mnozí z vás, co pamatují vystoupení The Backwards, určitě čekají porovnání Brouků s jejich slovenskými rivaly. Subjektivně k tomuto tématu sděluji, že společně ve staré sestavě, jako slovenská kapela, zněli lépe. Jejich druhá polovina, tedy současná The Backwards, jsou světovou špičkou, tedy jsou lepší, ale dovolují si poznamenat, že tento stav může být jen otázkou času. Záleží jen na nich samých, zda se na cestě zastaví a budou se vyhřívat na už beztak velkém úspěchu, či budou-li na sobě pracovat dál.

Závěrem se sluší všem účinkujícím za klubáky poděkovat, všichni hráli tak jak nejlépe uměli a myslím, že i přes malé dramaturgické nedostatky byl program zajímavý a u publika úspěšný. Živá hudba tedy za námi a před námi ještě...

Programová dorážka pro nespavce

Zkušenost z minulého, 13. setkání, mě přinutila vymyslet nějakou programovou tečku na dorážku. Tedy promítání filmů, nebo klipů k bohabojné konzumaci, aby ti s největší výdrží nemuseli spěchat domů. Nápad určitě dobrý a na místě, ale bohužel, jeho premiéra se zasekla na technických problémech místního sálu. Před vystoupením bylo vše vyzkoušeno a připraveno, po vystoupení nefungovalo nic a dlouhá pauza způsobila, že většina lidí po koncertě odešla. A tak na poměrně zajíma-

vý film z koncertu Paula McCartneyho v Cavernu se po opravě zařízení a spuštění dívalo jen pár lidí. Chybami se člověk učí, a také odhaluje ty prvotní nedostatky, které jsme nemohli předpokládat, tedy dnes už vím, že přinesu na promítání přístroje vlastní.

Kulturáček jako výborná hospůdka

Nelze přehlédnout, že jedna z nejzásadnějších změn oproti Opatovu nastala v občerstvení a ve službách s tím spojených. Toto pozitivum zaznamenali všichni, kdož své názory na akci napsali a já mohu jenom potvrdit, že po stránce výběru sortimentu, kultury konzumace a nakonec i obsluhy jako takové, bylo vše o dvě třídy kvalitnější.

Takže, co bych rád do příště změnil?

Určitě mi vadila mírně vlažnější atmosféra oproti minulým opatovským setkáním. Příčin je několik, z nichž některé ovlivnit mohu a jiné ne. Na setkání přišlo velmi málo těch mladších návštěvníků, nehledě na to, zda byli z řad klubáků, či nikoli. Určitě se zde podepsala absence jedné z absolutních stálíc programu, skupiny Professor, která z důvodů zahraniční pracovní cesty se nemohla zúčastnit. Právě jejich příznivci na akci nedorazili a zjevně to bylo znát. Obecně řečeno, chyběla v dramaturgii programu rockověji zaměřená skupina s tvrdším přednesem, a to se dá samozřejmě do příště změnit a upravit. Druhý aspekt méně rozjeté zábavy a atmosféry přinesla sama o sobě nadměrná velikost sálu, která sice nabízela obrovské pohodlí u stolů i k tanci, ale nesblížovala lidi. Což jest známá vlastnost malých rockových klubů i hospod. O této nevýhodě jsem věděl, bohužel, nelze ji eliminovat jinak, než větší účastí návštěvníků.

Tady musím tedy poplakat především ve vlastních řadách. Ačkoli jsem všechny členy snažně prosil, aby výjimečně přišli i ti, co se ještě nikdy nezúčastnili, tak musím konstatovat, že klubáků přišlo méně, než minulý rok. To mě velmi mrzí a nevím, jak už mám o jejich účast poprosit, či čím je nalákat na naše jediné setkání v roce. Nemohu se zbavit pocitu, že i kdybych nebyl příznivcem takovýchto akcí, přece by mě měla loajalita s mým klubem říci: Ano, jdi, pomůžeš, je to to jediné, co kromě příspěvků od tebe klub chce. Ze strany hostů v našich programech jsem nabídl v minulosti i nyní to nejkvalitnější a nejvzácnější, co u nás v populáru bylo a přesto to některým k účasti nestačilo. Budu se tedy snažit napříště nalákat více veřejnosti a budu to muset udělat právě na vrub nás klubáků a zajistit i kapelu, která nebude orientována na beatlesácký repertoár. Když totiž do tohoto sálu přijde o 100 lidí více, atmosféra se vrátí do původních tradic. Tedy potvrzeno, sečteno - chybu hledám ve své vlastní dramaturgii a budu se snažit vytvořit atraktivnější program s širším žánrovým zaměřením. Tentokrát je času dost a slibuji, že už teď na tom začínám pracovat. Smutnou zprávou je však realita, že kamarád a kolega Karel Černoch, se kterým jsem byl už domluven na jeho účasti při letošním, 15. setkání, nebude moci svému slovu dostát. Necht' je ti, Karle, tam nahoře lépe, než mezi námi tady. Víím, že jsi problémy měl a oba jsme věřili, že je zvládněš. Osud tomu bohužel nechtěl.

Jak vidíte, opravdu jsem tuto akci podrobil podrobné analýze, abychom mohli v roce 2008 znova v prosinci jásat a řídit na našem 15. setkání, které už kvůli kulaté číslovce by mělo být pořádnou bombou!

Závěr

Na konec této reportáže zkřížené s podrobnou analýzou celé akce chci ještě jednou poděkovat všem, kdo na akci se svým programem vystoupili. Potažmo těm, kdo ji pomáhali připravit a organizovat. Dík patří i firmám, které zde byly prezentovány a svými billboardy účastny. Největší poděkování patří za mediální pomoc Čro Regina a Region a ve stejné míře i pražskému Oldiesrádiu, jehož posluchači organizovaní Oldies klubu měli na vstupném stejné výhody, jako naši klubáci. Jak celou akci viděli naši členové se dočtete v Klubovně, a pokud máte nějaké nápady, či připomínky určitě mi je napište, neb zastávám už léta přísloví: Víc lidí, víc hlav, víc ví! A už teď se těším na další druhé holešovické, a 15. Celorepublikové setkání Beatlemaniaků, které pravděpodobně proběhne 12.12.2008.

A co vy, klubáci, co jste ještě nikdy nepřišli???